

РЕШЕНИЕ

№ 39252

гр. София, 11.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12694** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Образувано е по жалба на Ч. С. /С. С./ – гражданин на Т., срещу заповед рег.№ 513з-13415/12.11.2025г. на началника на отдел "Миграция"-СДВР, относно издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, по заявление с рег.№ 103972/28.10.2025г.

В жалбата се сочи, че постановеният с обжалваната заповед отказ е незаконосъобразен. Твърди се, че към заявлението за продължително пребиваване в Република България, чуждият гражданин е представил всички необходими изискуеми документи, доказващи посоченото в заявлението основание по чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, включително и документ за собственост на жилището, в което е посочил, че ще пребивава на територията на страната. Въпреки това, въз основа на еднократна проверка на посочения адрес в отсъствието на жалбоподателя, административният орган е приел, че същият е декларирал неверни данни и е постановил отказ, с който е засегнал правото му по чл.8 от Европейската конвенция за основните права и свободи на човека (ЕКПЧОС), а именно – правото му на личен и семеен живот. Искане се отмяна на оспорената заповед и връщане на преписката на органа с указания за правилното приложение на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят и неговият процесуален представител – адв. М., не се явяват. По делото са представени писмени бележки от адв. М. /л.66/, с които поддържа жалбата. В писмените бележки е посочено, че по преписката е безспорно установено, че чужденецът разполага със собствено жилище на територията на Република България, находящо се в [населено място], което обстоятелство е индикация за връзката му със страната и намерението му да се

установи на територията ѝ. Подчертава се, че административният орган е игнорирал този факт, като се е позовал на спорни и противоречиви свидетелски показания на съседка, която заявила, че не познава жалбоподателя, а в жилището живее семейство на турски граждани с деца, без да анализира дали това са роднини на чужденеца и дали с отказа не нарушава правото му да се събере с роднините си, т.е. правото на личен и семеен живот, съгласно чл.8 от ЕКПЧОС. С оглед на горното е посочено, че административният орган не е извършил пълно, всестранно и обективно изясняване на фактите и е засегнал основни човешки права, с оглед на което моли за отмяна на обжалвания акт и връщане на преписката с указания за ново произнасяне при стриктно спазване на закона.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител юр. С., оспорва жалбата. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от надлежно упълномощен полицейски орган. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност, в случай че жалбоподателят претендира разноски за адвокатски хонорар над минималния праг. Излага и подробни съображения в писмени бележки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 6-и състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № 103972/28.10.2025 г. /л.23/, подадено до отдел „Миграция“ – СДВР, турският гражданин С. Ч., [дата на раждане], гражданин на Република Т., е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване на осн. чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението, чуждият гражданин е представил следните документи, съгласно чл.23, ал.1 във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ: Копие на национален паспорт № U., валиден до 07.10.2034 г.; копие на виза тип „D“ № B., издадена на 19.09.2025 г. в [населено място], Т., валидна до 18.03.2026 г.; удостоверение за получаване на пенсия за старост, с предоставен превод на български език; копие на нотариален акт за придобит от чужденеца недвижим имот на адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап.10; удостоверение, издадено от българска банкова институция за наличие на финансови средства; полица на медицинска застраховка, валидна до 01.08.2026 г.; полица на медицинска застраховка, валидна до 01.08.2027 г. и свидетелство за съдимост, с превод на български език, представени и по делото.

В докладна записка относно извършена проверка във връзка със заявление № 103972/28.10.2025 г., изготвена от мл. полицейски инспектор в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР /л.19/ е посочено, че на 07.11.2025 г., около 12:00 часа, е извършена проверка на декларирания в заявлението адрес [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап.10. Посочено е, че при посещението на адреса, служителите на група „А.“ не открили никого, но провели разговор със съседка - г-жа В., обитаваща съседния апартамент № 9, която заявила, че не познава С. Ч. и същият не живее в апартамент № 10. осочено е, че г-жа В. уточнила, че в апартамент № 10 живеело турско семейство с малко дете. В докладната записка е посочено, че от справка в АИС „Граничен контрол“ било установено, че С. Ч. има влизане в Република България на 27.10.2025 г., след което има регистрирано излизане на 30.10.2025 г.

Със становище, рег. № 513р-120211 от 11.11.2025 г., изготвено от ПИ 02 група – АОЧ, СЗМ- ОМ – СДВР /л.18/ е направено предложение до началника на отдел „Миграция“ – СДВР да бъде издадена заповед за отказ по заявлението за продължително пребиваване на чужденеца на основание чл.10, ал. 1, т.23 ЗЧРБ – поради деклариране на неверни данни. В мотивите на

предложението за отказ е цитирано изявлението на съседката г-жа В., че на посочения в заявлението адрес не живее чуждият гражданин, като същото е съпоставено с данните от информационните масиви на МВР, според които последното му излизане от Република България е било на 30.10.2025 г., като е достигнато до заключение, че от датата на подаване на заявлението - 28.10.2025 г. до датата на проверката – 07.11.2025 г., С. Ч. не е живял и не се е установил на посочения адрес, поради което адресът е посочен единствено с цел получаване на продължително пребиваване в страната /предоставил е неверни данни/.

Въз основа на направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед рег.№ 513з-13415/12.11.2025г., с която на Ч. С. /С. С./ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на осн. чл.26, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ. Видно от приложения по делото препис на заповедта, същата е връчена лично и срещу подпис на чужденеца, в присъствието на преводач, на 17.11.2025 г.

По делото е приложена административната преписка по издаването на заповедта. От ответника са приложени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. , директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността „началник“ отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България /л.43/. Със заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР /л.42 по делото/ е възложено на главен инспектор С. С. – началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 20.11.2025 г., чрез процесуален представител на жалбоподателя, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК след получаване на заповедта на 17.11.2025. Подадена е от адресата на неблагоприятния акт, който има правен интерес от оспорването. Отказът за издаване на разрешение за пребиваване подлежи на съдебно оспорване по чл.26, ал.12 от ЗЧРБ във връзка с чл.145 и сл. от АПК. Следователно жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорената заповед на всички основания по чл.146 от АПК.

От приложените заповеди за оправомощаване и заместване - заповед № 513з-2396/24.03.2021г. и заповед № 513з-5977/19.05.2025г., се установява наличие на основанията за упражняване на правомощията на началник отдел „Миграция“ – СДВР от подписалото заповедта лице и съответно оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ.

При издаване на заповедта е спазена предвидената в закона писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за отказ.

За да издаде оспорения отказ, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Прилагането на това основание изисква да е установено (в случая се позовава на неверни данни) кое конкретно декларирано обстоятелство не съответства на действителността.

Административният орган се е позовал на извършената проверка, осъществена от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, по време на която лицето не е открито, а по данни на съседка, никога не е живяло там. Това обстоятелство е прието като

деклариране на неверни данни, съответно основание да се откаже заявеното право на продължително пребиваване на посочените в оспорената заповед правни норми.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Разрешението по чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ урежда хипотезата на разрешение за пребиваване на чужденци, изпълняващи условията относно правото на пенсия и средствата за издръжка. Изискването за осигурено жилище следва от чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, а доказването му е уредено в чл.14 и чл.23 от ППЗЧРБ относно заявлението на пенсионер. Съгласно чл.23, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да живее непрекъснато в посоченото жилище и то преди произнасянето по заявлението. Няма изискване да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има осигурено жилище на територията на страната, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд на РБ. Така в Решение № 11462/12.12.2022г. по адм. дело № 3631/2022г. IV отделение, ВАС на РБ приема, че ЗЧРБ и ППЗЧРБ не съдържат изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище, но е необходимо да установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства, каквито в настоящия случай за жалбоподателя са налице – правно основание и липса на доказани пречки да обитава жилището.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, получили право на пенсия в чужбина и разполагащи с достатъчно средства за издръжка. Въз основа на цитираната съдебна практика, чуждестранни пенсионери, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато на декларирания адрес. В конкретния случай, по делото е представено като доказателство нотариален акт № 51, том I, рег. № 713, дело № 37 от 2020 г. /л.11/, от който следва, че жалбоподателят е собственик на декларирания в заявлението имот. Това обстоятелство не е оспорено от ответника. Липсват и данни към момента на подаване на заявлението да е настъпила промяна по отношение на собствеността на цитираното в заявлението жилище. Действително, собствеността не означава непременно, че жилището е фактически достъпно за обитаване, примерно в случай, ако е предоставено на друго лице, но такава реална пречка за обитаване не е установена в административното производство.

Това, че жалбоподателят не е открит при еднократно посещение на 07.11.2025г., не доказва, че с посочването на адреса е деклариал неверни данни. Информацията, че е напуснал Р България на 30.10.2025г. обяснява отсъствието му от адреса на датата на проверката, но не установява, че към датата на заявлението 28.10.2025г. е деклариал неверни данни. Подаването на заявление за разрешение за продължително пребиваване не означава, че чужденецът твърди, че се е установил вече да живее непрекъснато в страната. Сведенията, които са събрани от съседката относно фактическо обитаване от турско семейство с дете, не изясняват на какво основание тези лица обитават имота, какви са отношенията им със собственика на имота и дали неговото ползване е

изключено, примерно чрез сключен договор за наем или друго. Административният орган не е проверил тази информация и не е установена невъзможност жалбоподателят да използва собственото си жилище. По този начин органът е приравнил това, че за кратък период заявителят не е фактически обитавал жилището с невъзможност за пребиваване на адреса, без да изясни относимите факти и обстоятелства. Не са изпълнение задълженията по чл.35 и чл.36 от АПК и неправилно е приложено основанията за отказ по чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. По довода за нарушение на чл.8 от ЕКПЧ съдът отчита, че жалбоподателят не доказва, че живее или ще живее със семейството си на посочения адрес (не установява твърдяното в писмените бележки, че турското семейство на адреса, посочено от съседката на жилището, е неговото), поради което не е доказано такова ограничаване на правото на семеен живот. Това не променя извода за незаконосъобразност на заповедта по изложените съображения и това, че следва да бъде отменена на основанията за незаконосъобразност по чл.146, т.3 – допуснати процесуални нарушения при изясняване на случая и по т.4 – противоречие с материалния закон.

На основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на началник отдел „Миграция” – СДВР за ново произнасяне по подаденото заявление с рег.№ 103972/28.10.2025г. от Ч. С.. При новото разглеждане, административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение относно това, че липсата на постоянно живеене на адреса на собственото жилище, което е декларирано не обосновава деклариране на неверни данни, както и да прецени дали са всички останали законови предпоставки за издаване на разрешение за пребиваване, при изясняване на всички факти и обстоятелства.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя. Предвид факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител било в жалбата, било в писмените бележки, не е поискал присъждането на такива, съдът не се произнася.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 6 - и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег.№ 513з-13415/12.11.2025г. на началника на отдел "Миграция"-СДВР, с която на С. Ч. /С. С./, [дата на раждане], гражданин на Република Т. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

ИЗПРАЩА преписката на началника на отдел „Миграция” – СДВР за ново произнасяне по подаденото от С. Ч. /С. С./ заявление с рег.№ 103972/28.10.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: